

Biblioteca Centrală
Regiunii
Hunedoara

TRĂIASCĂ
23 AUGUST

23 AUGUST

A. POCH '65

Desen de A. POCH

RITM RAPID DE DEZVOLTARE
— Ascultă, puștiule, când aveam
vîrsta ta pe aici era doar cîmp.

urziica

RĂSPUNS TELEGRA- FIC

Cînd a citit, pe plicul scrisorii, tipărit în colțul din dreapta, antetul teatrului din București și — dedesubt — numele și adresa lui, bătute la mașină, — a simțit, mai întii, un fior rece ca un șoarece scăpat de-a lungul spatelui și — pe urmă — alt fior, în aceeași regiune, cald și prelung ca un pahar cu ceai fierbinte, turnat, cu pilnia, pe sub guler.

După aceea, inima a început să-i bată de parcă avea două.

Urmind exemplul miinilor, picioarele au început să-i tremure, drept care s-a așezat pe primul scaun la îndemînă, gata să turtească ca pe-o lipie caldă și rumenă, pe Sache, motanul roșcovan care dormea deasupra încolăcit în propria lui căldură.

Ah! De cînd aștepta scrisoarea aceasta, de cuprinsul căreia depindea viitoarea lui carieră de autor dramatic!

Cele șase luni, de cînd trimisese teatrului din București, prima sa piesă de teatru, «Viață nouă», dramă în 3 acte — i se păruseră douăsprezece!... Douăsprezece luni de așteptare, de emoții, de speranțe și de toate celelalte implicite în asemenea situații.

Și-acum, iat-o!... Scrisoarea sosise!... Era în miinile lui... Adică, mai mult nu era decît era, fiindcă — mai tot timpul — îi cădea pe jos... După ultima ridicare de pe covor, își mai citi încă o dată numele, bătut la mașină:

«Tovarășului Virgil Nuțu
Strada Horea Nr. 282

Cluj».

Apoi, închise ochii și o desfăcu cu degete oarbe de îndrăgostit care mîngîie pentru prima dată părul «netapat» al femeii iubite...

Scrisoarea avea următorul conținut:

«Tovarășe Virgil Nuțu,

Piesa dv. «Viață nouă», dramă în 3 acte, a fost citită de secretariatul literar al teatrului nostru, care, socotind lucrarea dv. meritorie și posibilă de a fi reprezentată, bineînțeles cu unele mici modificări, vă invită să trecceți pe la secretariatul nostru literar — cu ocazia unei eventuale veniri a dv. în București — pentru a lua cunoștință de acestea.

În cazul cînd interesele dv. vă împiedică de a veni în Capitală, vă rugăm să ne comunicați pentru a vă face recomandările noastre în scris.

De la început însă, ținem să vă exprimăm mirarea și nedumerirea noastră, că — într-o lucrare atît de tinerească și de plină de calități, lucrare care se cheamă «Viață nouă» și ai cărei eroi sînt oameni ai zilelor noastre, — ați putut include un tablou a cărui acțiune se petrece azi și în care, se arată că, într-o Gospodărie agricolă de stat, se mai pot construi hambare pe piloni de lemn și acoperite cu coceni de porumb.

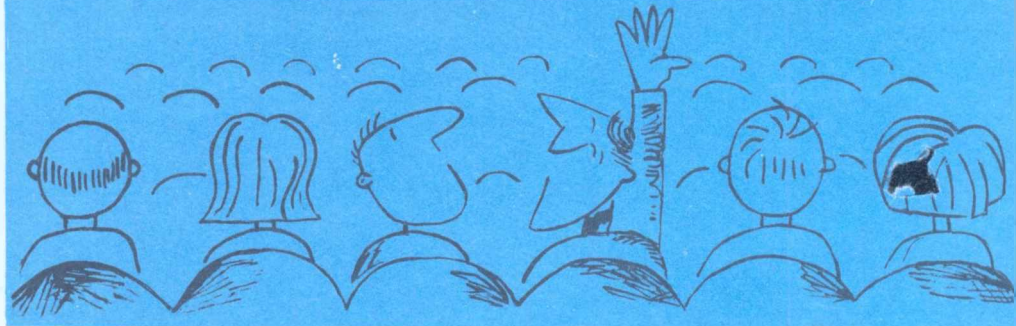
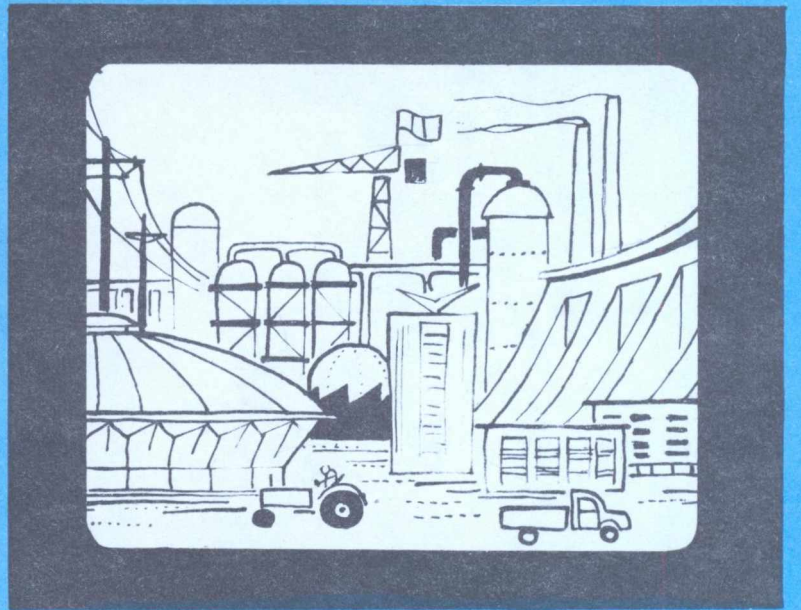
O documentare atentă, pe teren, v-ar fi împiedicat, credem, să cădeți în asemenea greșeli...

În așteptarea răspunsului dv.

Etc... etc. etc...»

Virgil Nuțu a rămas încremenit. De fericire, bineînțeles. De fericire că piesa lui avea toate șansele să fie jucată. Și pentru că pînă la primul lui drum la București să nu mai plănaze asupra lui bănuiala unei lipse de documentare, atît de gravă, — zbură la poștă și expedie teatrului din București următoarea telegramă:

«Toate afirmațiile făcute de mine piesă, riguros exacte. Amănunțită documentare teren. G.A.S. Apahida, oraș Cluj, construit fără aprobare și documentare tehnică, hambar piloni lemn, acoperit coceni porumb, pentru care cheltuit 174 000 lei.

— Ar trebui să fie pe ecran panoramic!...

Desen de GROSU MIHAI

ÎN CĂUTAREA

La început de săptămînă, mă cheamă șeful și îmi zice:

— În viitorul foileton să te prezinți cu un cusurgiu. Am primit o grămadă de sesizări în problema asta. Bieții lucrători din comerțul de stat nu mai pot să-și desfășoare munca în bune condițiuni din cauza lor. Așadar, apucă-te de scris!

Acum trebuie să mai știți un lucru: în redacția noastră nimeni nu creionează tipuri satirice atît de bine ca mine. Dacă vă amintiți de birocratul cu mînecuțe de satin care spunea mereu «vino miine», aflați că eu l-am satirizat pentru ultima oară. Acum nici nu mai există: l-am desfîințat. Tot așa și cu frizerii care iau bacșiș. Nu cred să mai existe vreunul și dacă există e mai mult ca sigur că n-a citit foiletonul meu. Cum de-mi reușesc mie toate astea? E foarte simplu: ies pe teren, caut «tipul», îl studiez și îi pun cîteva întrebări perfide în fața căroră victimă se prinde ca un peștișor nevinovat. Așa am făcut și cu acest cusurgiu care mi-a căzut pe cap din senin. Am intrat într-un magazin de textile. În fața raionului cu țesături o femeie cere

mereu alt balot, făcîndu-l pe bietul vinzător să suie într-o probă de adevărat alpinism de la un raft la altul. Doamna e o veritabilă cusurgioaică, adică exact ce-mi trebuia.

— De ce nu vă place acest material înflorat? încep eu investigațiile. Are un colorit frumos, linii armonioase...

— Florile sînt prea mari — zice doamna, mă deranjează...

— Acela de colo, are flori mai mici...

— Mult prea mici: merge la o rochiță pentru copii... Nu vi se pare mai interesant cel cu buline?

— Ba da, și acesta e tot atît de frumos...

— Păi, vezi? Dar poplinul acela «coniac» nu-i minunat pentru o bluză?

— Oh! Da, exclam eu. E o culoare foarte elegantă. Mi-aș cumpăra și eu de-o bluză...

Vinzătorul, în răgazul discuției noastre, a pus toate baloturile la loc. Îi cer din nou «coniac-ul», după care mă gîndesc că o rochiță în buline nu mi-ar sta deloc rău, dar sînt tot atît de sigură că una înflorată m-ar întineri cu zece ani. Acum e o întreagă aiureală. Cînd eu cer «coniac-ul», doamna cere bulinele, cînd solicit înfloratul, doamna

Inchinare

de CONSTANTIN OTTESCU

Stau strînse-n hambare
Recolte de soare
Și-n butii recolte de vise
Din șarje de stele
Pe turnuri și schele
Stau slove de fapte înscrise.

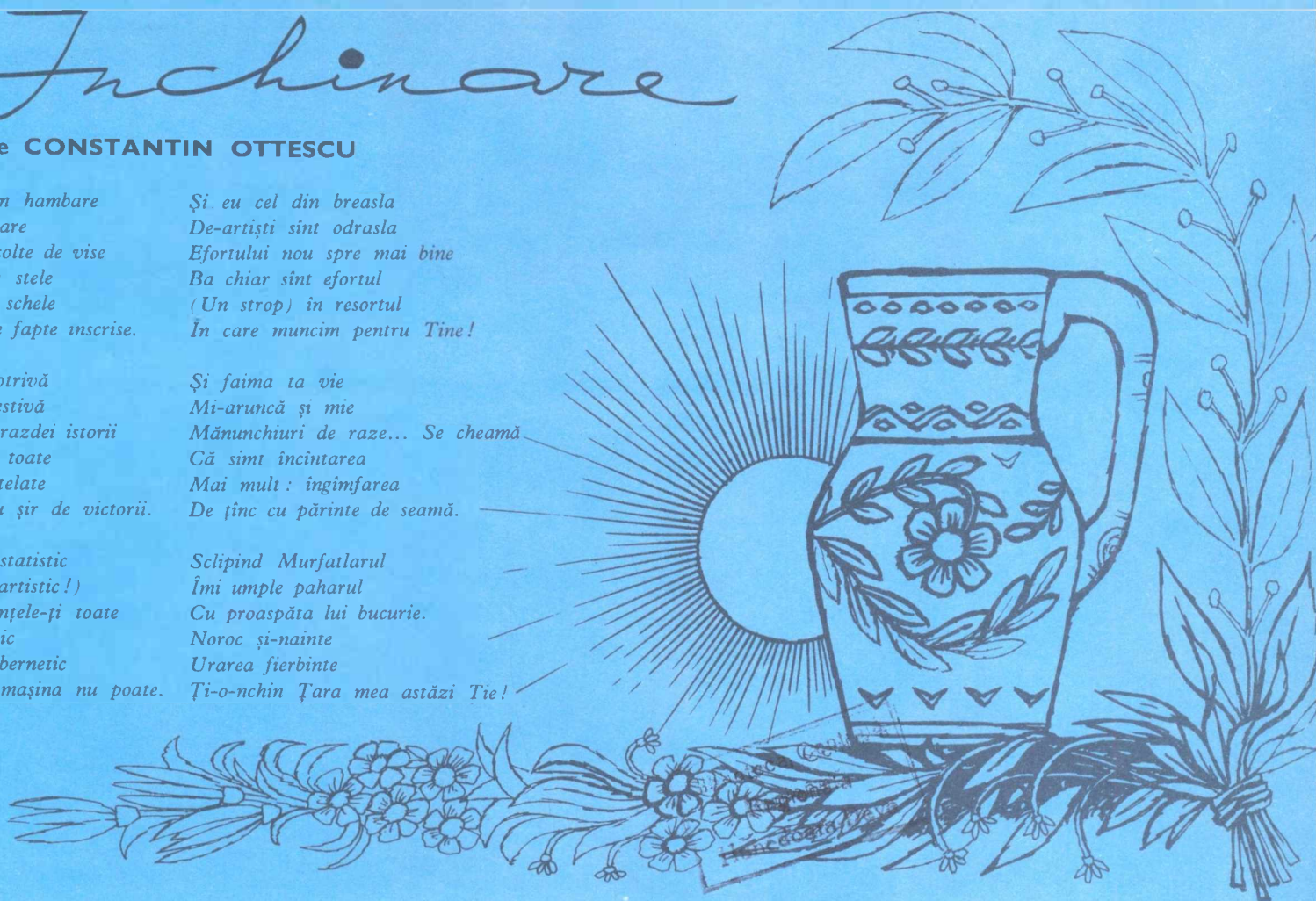
Serbăm deopotrivă
De ziua-ți festivă
Întoarcerea brazdei istorii
Și faptele-ți toate
Ce poartă-nstelate
Prelungul tău șir de victorii.

Nu pot nici statistic
(Dar mi-te artistic!)
Să-nșir biruințele-ți toate
Efortul patetic
Nici chiar cibernetice
Să-l prindă mașina nu poate.

Și eu cel din breasla
De-artiști sint odrasla
Efortului nou spre mai bine
Ba chiar sint efortul
(Un strop) în resortul
În care muncim pentru Tine!

Și faima ta vie
Mi-aruncă și mie
Mănunchiuri de raze... Se cheamă
Că simt încântarea
Mai mult: îngîmfarea
De ținc cu părinte de seamă.

Sclîpînd Murfatlarul
Îmi umple paharul
Cu proaspăta lui bucurie.
Noroc și-nainte
Urarea fierbinte
Ți-o-nchin Țara mea astăzi Tie!

UNUI CUSURGIU

vrea mătasea în dungii. Vinzătorul face niște mișcări foarte greu de descris. Se sucește, coboară, urcă, aruncă un balot în raft, scoate altul, pe masă stive ca la inventar. Ochii par două buline mari în culoarea coniacului, ca ai bolnavului de icter în plină criză. Pină la urmă îmi aduc aminte de fructon și pentru că nu mă pot hotări ce să cumpăr sint gata să renunț.

— Da' cusurgioaică mai ești, duduie — mă apostrofează omul. Nu înțeleg ce nu vă place la materialele astea? Sint ultimele modele...

— Știți — răspund eu ca să scap. Aș fi vrut unul pe fond vernil și cu liniuțe portocalii, avînd și trei puncte dispuse pe linia principală, unul galben, unul gri și altul indigo... Și zimbesc ironic pentru că asemenea trăsnaie nu cred că s-a inventat.

Spre surprinderea mea vinzătorul îmi răspunde:

— Avem și așa ceva... un model care nu prea are căutare... Dar, știți... sint fel de fel de gusturi. Cît să vă dau?

— Vă place modelul acesta? mă întrebă doamna nedumerită.

— Sigur — zic. Nu vedeți cît e de original? L-a purtat și Brigitte Bardot într-un film...

— Ei, taci. Dă-mi dom'le și mie patru metri...

În drum spre ieșire, doamna comentează:

— Așa sint vinzătorii ăștia, toate modelele frumoase le țin ascunse... Și pleacă foarte fericită cu pachetul sub braț.

Așa se face că port acum acasă, în zilele cînd nu am musafiri, un capot pe fond vernil cu dungulițe portocalii etc., etc. Dar nici n-am mai căutat cusurgii în magazinele de textile. Mă îndrept spre un magazin

alimentar. Aici, dialogul unui cumpărător în fața raionului de mezeluri mă amuză teribil. Omul se adresează vinzătorului:

— Dă-mi o jumătate de cașcaval de «Dobrogea». Stai, nu-mi da cașcaval, că e prea moale...

— Nu e moale, dom'le. Iacă, e ca piatra...

— Și ce sint eu, Sfarmă Piatră? Fugi de-aici! Văd că ai salam de vară... Ia dă-mi o jumătate. Stai... Mi se pare că e prea uscat.

— Păi, dacă-i de vară... Să vă dau «italian».

— Ia te uită? O să iau acum ce vrei dumneata? Și cabanosul, mă rog, pentru ce îl ții?

— Ca să-l vînd — zice vinzătorul calm. Cît să vă dau?

— De ce să-mi dai? Ți-am cerut eu? Șunca-i proaspătă?

— Sigur, acum ne-a venit...

— Ei, și ce? Parcă nu putea să vină fezandată?

— Cît să vă dau? insistă omul.
— Nu-mi da nimic, că nici n-am făcut bon. Trebuie s-o-nțreb mai întii pe nevastă-mea... și domnul fugе repede spre telefonul public de lingă raionul de pescărie, de unde îl aud spunînd:

— Are «oceanic», cît să iau? Acum l-a adus...

Un cusurgiu? Poate... Dar și eu am făcut un bon pentru brînză telemea ca să-l schimb pentru o roată de ghiudem la care am mai dat o diferență și am luat ultima friptură de porc.

Mă urc în autobuz cu gîndul la foileton. E clar că n-am dat încă peste un cusurgiu autentic. Pe bancheta din față îmi zăresc vecinul de apartament. Pare supărat...

— Ei, zic eu veselă, cum vă împăcați în noua locuință?

— Omul oftază:
— De două zile n-avem apă caldă. Îți dai seama?

— Îmi dau: exact de două zile ne-am mutat. Am venit amîndoi dint-un cartier cu coșmelii mici de ne bătea rața cu ciocul în geam. Și acum, poftim, n-avem apă caldă la baie. Și încă de două zile!

— Clanțele dv. funcționează cum trebuie?

— Aș, zic. De cite ori strănut ușa se deschide de parcă ar intra o fantomă gata să-mi ureze noroc.

Ride, rid și eu. Habar n-aveți dv. ce apartamente splendide avem noi. Dar, așa-i omul, îl supără un amănunt neînsemnat. Și asta-i bine. Știți de ce? Pentru că cele mari s-au rezolvat...

Vorba e, ce mă fac cu foiletonul? Unde găsesc eu un cusurgiu adevărat, unul căruia să nu-i placă nimic din tot ce vede în jur? Vreți să vă spun adevărul? Un asemenea om nici nu poate să mai existe. Prea e frumoasă și bogată viața ca să-i poți găsi vreun neajuns mai mare. Am să scriu deci o poezie pe tema asta. Ce o să spună șeful? Nici o grijă. Nu-i prima dată cînd îi dau peste cap tematica și dacă mai am și dreptate e în stare să mă și felicite. Asta e cusurul lui: îi plac reporterii isteți.

RODICA TOTT

TRĂIASCĂ 23 AUGUST

— Lasă-mă să te sărut, Ileano, că azi ai împlinit 21 de ani.

Desen de D. NEGREA

La secția 3 suflat din Întreprinderea de produse din mase plastice-Iași, operatoarele de la mașini nu au mănuși de protecție, trebuind să prindă canistrele fierbinți cu mâna goală, din care cauză multe le scapă, stricându-se.

CANISTRELE: — Ca să vezi ce înseamnă să se poarte fără mănuși!...

Desen de GROSU MIHAI

Poveste orientală

în care se vorbește de cum a înțeles un părinte să se amestece în căsnicia fiicei lui

de MIRCEA PAVELESCU

A fost odată o femeie rea
Ce veșnic ocăra și cicălea.
La masă când se așeza, bărbatul
Își înghițea cu noduri dumaticatul
Amestecat neconținut cu fierea
Cu care zilnic i-l stropea muierea.

— Iar ai băut, pesemne, cu golanii
Că nu-ți mai ies la socoteală banii.
Nu știi decît să stai prin cafenele
Și să fumezi trabuc sau narghilele,
Pierzîndu-ți vremea-n chefuri și taclale!
Văd că-ți lipsesc din leafă cinci parale!
Unde sînt banii, ce-ai făcut cu ei?
Nu chefuliești? Atunci dai la femeii!
Frumos îți șade! Craiule de ghindă!
Ia uită-te mai bine în oglindă
Și spune-mi sincer dacă nu ți-e silă,
Hipopotam destrăbălat! Gorilă!

Și cearta împletită cu ocara
Dura mai totdeauna pînă seara
Pînă-ntr-o zi cînd omul supărat
Și-nfîne scos din apele lui calme
De nevistica lui, i-a fulgerat
Două perechi (sau poate trei) de palme.
Surprinsă de-un astfel de tratament
Fugi femeia noastră arțăgoasă
Cu lacrimile gîrlă, la moment
Ca vîntul drept la taică-său acasă.

— M-a deznodat hapsinul cu bătaia!
— De ce fetiță scumpă?

— Uite d-aia,

Pesemne că s-a săturat de mine!

— I-ai spus ceva?

— L-am învățat de bine.

Să nu fumeze, să nu bea, să fie
Un soț model, cinstit și gospodar,
Să măture, să spele un pahar
Și să nu cheltuiască din simbrie.
Răzbună-te, tăicușule, dă-i plata
Că ți-a bătut, nepricopsitul, fata!

Bătrîmul, ascultînd-o liniștit,
Își zise-n gînd: e maică-sa leit,
Tiranică, aspidă, mincinoasă,
Cu care nu se poate sta în casă.
Și el ce om isteț și muncitor,
Deosebit de blind și răbdător!
Cît o fi trebuit să-l necăjească
De l-a adus în stare s-o plesnească!

Pînă la urmă, moșul mucalit
A chibzuit el cît a chibzuit
Și-apoi, apropiîndu-se de fată
Îi trase scurt o palmă îndesată.
— Ce-i asta, tată?

— Ce să fie? Plata.

M-am răzbunat cum am crezut și basta
De cîte ori o să-mi lovească fata
O să-i lovesc, la rîndul meu, nevasta

VICTOR EFTIMIU

O IDEE GENIALĂ

În tinerețea mea, prezumpțios ca orice june, mă credeam o personalitate excepțională, menită unor destine magnifice.

Studentii, în mijlocul cărora trăiam în Cartierul Latin, mi se păreau urșiți unei existențe mediocre. Ori să plece de la Paris cu diploma de avocați, medici, ingineri, profesori, ori să se apuce, anii, de politică, de negustorie, dar toți mi se păreau sortiți neantului. Eu mă socoteam un alés, un strălucit învingător al vieții, deși n-aveam nici o vocație specială.

Credeam însă în viitorul meu, pe care îl vedeam ieșit din comun, grație imaginației mele, care născocea în permanență invenții extraordinare, menite, una singură, să-mi aducă milioane. Voiam să mă fac neguțător de idei. Idei geniale, pe care să le vind pe prețuri fabuloase. Îmi verificam puterea fanteziei prin apariția pe piață a tot felul de instrumente utile în viața de toate zilele, și pe care le proiectasem eu insumi cu câțiva ani înainte, dar n-avusesem puterea să le duc până la capăt, fie din pricina surisului sceptic al celor cărora le împărtășeam, fie din propria mea lipsă de voință, de încredere, de perseverență, de experiență.

Din cele o mie și una de idei geniale pe care le-a scâpărat creierul meu, am să vă povestesc astăzi una, urmînd ca celelalte o mie să vi le spun mai târziu.

Ca orice om care a pierdut, intrucitva, încrederea în sine, deveneam filozof. Filozofia este cîteodată o formă a resemnării. Îmi spuneam că orice idee genială își are antidot contra-ideea genială, așa după cum orice ofensivă creează arma defensivă corespunzătoare. La început a fost sulița, apoi a venit scutul. La început glonțul, obuzul, apoi cuirasa de oțel. Cînd faimosul Gillette și-a inventat lama de ras și oamenii nu se mai duceau la bărbier, urmașii istestului Figaro, ca să nu rămîin pe drumuri, au lansat moda femeilor tunse: contra-ideea genială.

Am avut și eu un oarecare amestec în povestea asta. Modestia mă împiedică să mărturisesc că am avut partea leului. Și iată cum:

Așteptam să-mi vină rîndul la tuns, în bărbieria domnului Toulouse, de pe bulevardul Saint-Michel, peste drum de cafenea Vachette, unde se adunau studenții români, și unde veneau pe vremuri Oscar Wilde, Verlaine, Jean Mo-

reas, Henri de Régnier, Laurent Tailhade, Francis Carco, și alți scriitori celebri. Domnul Toulouse era un bătrîni cu părul și mustața de argint, cu tenul roz, fraged ca o petală de trandafir și veșnic surizător. În ziua aceea, însă, l-am găsit posomorît cum nu-l văzusem niciodată. Uitîndu-se la fofoliile mai mult libere decît ocupate de clienți, îmi spuse, într-un oftat:

— Merge prost. Din ce în ce mai prost. De cînd a apărut lama «Gillette», oamenii se rad la ei acasă. Economie de timp și de bani. Ce să mai caute la bărbier, unde briciul le dă o permanentă emoție, o spaimă permanentă? Oricît l-ar face de blind clăbucul săpunului, briciul tot o amenințare rămîne. Eu înțeleg foarte bine lucrul acesta. Am început să folosesc și eu blestematul aparat al lui Gillette și mărturisesc că e de preferat celui clasic. Dar filozofia mea nu merge de mină cu afacerile și nu mă consolează. Am pierdut pînă-acum o jumătate din clientela. Dezastrul merge crescînd. Oamenii vin o dată sau maximum de două ori pe lună, numai ca să se tundă. Înainte veneau aproape zilnic, să se bărbierească. Unde o să ajungem? Ne așteaptă falimentul.

Părăsînd frizeria amabilului patron, am început să mă gîndesc la tragedia care așteaptă pe bieții bărbieri amenințați să rămîin pe drumuri, și am făcut apel la ingeniozitatea mea infailibilă, să găsească o idee salvatoare. Nu mi-au trebuit decît două-trei zile ca să pun mina pe această idee.

M-am prezentat la salonul de coafură din bulevardul Saint-Michel.

— Domnule Toulouse, am o propunere care ar putea să dea o nouă prosperitate breslei dumitale.

— Ascult cu cea mai mare plăcere.

— Ca oricare idee, e generatoare de venituri. E just să cîștig și eu ceva de pe urma ei. Aș dori să vorbesc cu o persoană calificată, oarecum oficială, căreia să i-o comunic.

— În cazul acesta, vă sfătuiesc să vedeți pe președintele asociației noastre, domnul Macaire, rue du Faubourg Saint-Honoré 144.

M-am prezentat în rue du Faubourg Saint Honoré 144, la domnul Macaire, președintele asociației coaforilor parizieni.

— Domnule Macaire, vin din partea domnului Toulouse, patronul frizeriei din bulevardul Saint-Michel, să vă fac o propunere

care ar putea să remedieze deficitul iscat prin invenția lamei de ras.

— Vă ascult cu cea mai mare plăcere.

— Ideea mea este următoarea: să lansăm moda femeilor tunse. În felul acesta, miile de lucrători-coafori din Paris și din restul Franței, nu vor mai șoma. Ne adresăm cîtorva doamne din înalta societate, cîtorva actrițe celebre, cîtorva demimondene de marcă, le făgăduim o reclamă colosală, eventual le putem și plăti, le prezentăm manechine cu capete tunse cît mai grațios și le convingem să fie primele care să lanseze noua modă. Cred că nu ne va refuza nici una. Toate femeile vor imita exemplul acestei elite a eleganței pariziene. Vor deveni toate «garsoane». Avem grijă să publicăm în prealabil articole semnate de savanți iluștri, care să susțină că părul lung e o povară inutilă, greu de purtat, greu de pieptănat în fiecare zi și care, pe deasupra, mai dă și migrene, dacă nu tulburări cerebrale.

Am expus domnului Macaire, care mi s-a părut destul de derutat, întregul meu program de publicitate, de propagandă, am vorbit atît de călduros, atît de convingător, încît pînă la urmă, am avut impresia că l-am cucerit. Dar, spre surprinderea mea, președintele asociației coaforilor mi-a primit propunerea cu atîta răceală, cu atît scepticism, încît am ieșit din biroul lui complet decepționat, cu impresia că sînt un imbecil și că furasem, cu fleacuri, timpul atît de prețios al unui personaj atît de important.

— Ca fantezie, ideea dumitale, domnul meu, e destul de amuzantă, dar nu văd cum s-ar putea realiza. Regret foarte mult, dar nu văd nici o reușită în aplicarea ei.

Și domnul Macaire mă concedie destul de plictisit.

Dar iată că nu trecu o săptămînă de la această întrevvedere, și în presa pariziană începură să apară articole, unele ilustrate, semnate de medici iluștri, membri ai Academiei de științe, care susțineau că cele mai multe stări de astenie, de melancolie, de nemulțumire împotriva societății și a vieții, pe care le încearcă majoritatea femeilor, sînt datorite podoabei capilare, poverii ei, îngrijirii ei dificile. Iluștrii medici nu mergeau pînă a consilia scurtarea părului, dar anumite scrisori de la persoane repute, cîntărete, dansatoare, ac-

trîte, romaniere și contese, scrisori care apăreau cu fotografia de rigoare, alături de articolul savantului de la Institut, mărturiseau că de cînd semnatara s-a tuns «à la garçonne» nu numai că arată mai tînără cu zece ani, dar nu se mai plînge de dureri de cap și de stări psihice deprimante.

Mi s-a părut ciudată această spontană publicitate. Ea făcea parte din programul pe care-l schițasem eu domnului Macaire. Tot eu recomandasem să se intercaleze în revistele de la music-hall-uri scene cu femei pletoase și altele fără cosiță, cuplete care să preaslăvească femeia tunsă și să pună pe celelalte într-o lumină de muzeu, dacă nu de vanopticum.

Ideea prinsese și se întindea, în foarte scurtă vreme, nu numai în orașul-lumină și-n întreaga Franță, dar în toate țările unde ultima modă pariziană e adoptată cu fervoare.

Mi-am dat seama că mi s-a furat ideea, c-am fost tras pe sfoară cu nerușinare.

M-am dus, furios, la domnul Macaire pe care, în trei rînduri, l-am găsit ocupat și n-a vrut să mă primească. A patra oară n-a avut încotro: ridicasem glasul pe culoar și, ca să nu iasă scandal, domnul președinte al tuturor bărbierilor din Franța și Navarra, îmi acordă audiența solicitată.

I-am arătat ziarele și revistele care se ocupau de ideea mea, fotografiile de «girls» tunse ca băietanele, și tot ce răsărea din senin, pe urma sugestiilor mele. Mi-am reclamat drepturile de autor, participarea mea la prosperitatea întregii bresle a lui Figaro, care nu mai prididea cu satisfacerea clientelei feminine.

Domnul Macaire mi-a replicat că n-are nici un amestec în propaganda pentru tunsul doamnelor și domnișoarelor franceze sau străine, că între noi nu există nici un contract. Cînd l-am amenințat că-l voi da în judecată, mi-a răspuns, flegmatic, că n-aveam decît să scot, la timpul oportun, brevetul acestei invenții, și că toate tribunalele vor ride cu hohote de absurditatea pretențiilor mele. Mi-a promis, totuși, ca să mă împace, că-mi va acorda un abonament gratuit de ras, tuns și frezat, plus o fricție cu odicolon, la toate bărbieriile din Luteția, Franța și Navarra, pe toată viața, ofertă pe care am refuzat-o cu demnitate, jurîndu-mi să nu mai împărtășesc nimănui, fără garanții, ideile mele geniale.

MÎNA FORTE ȘI PICIORUL SCRÎNTIT

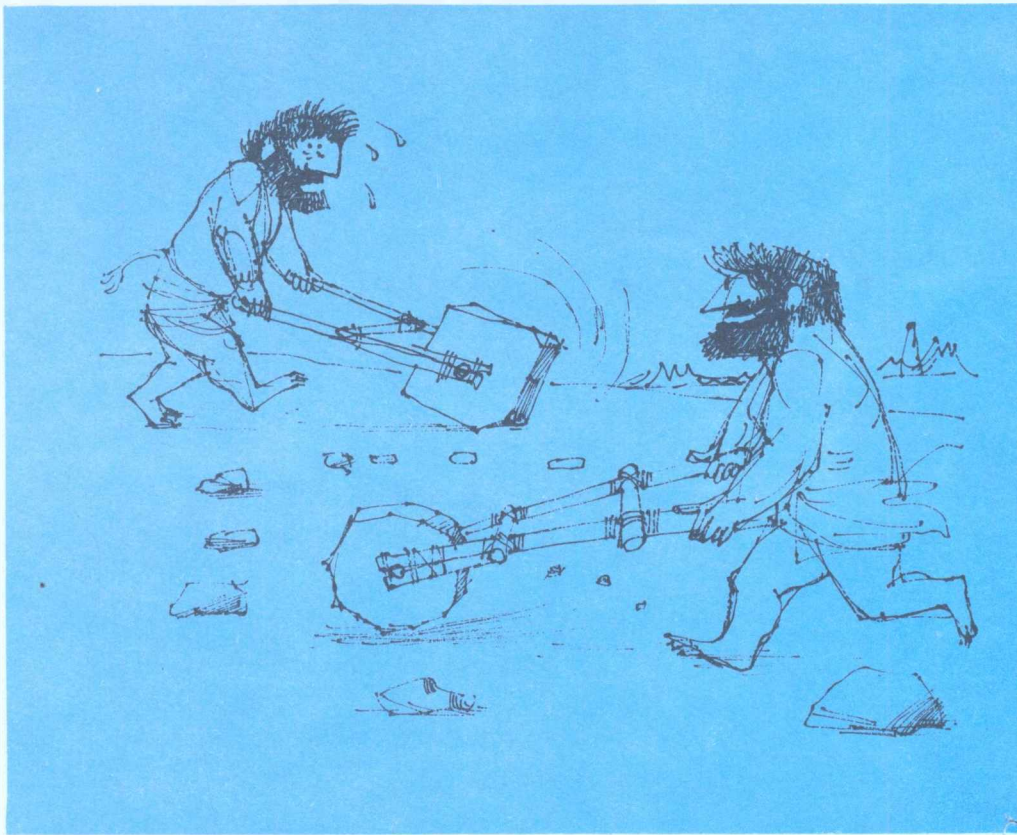
În dimineața respectivă, tovarășul Mină Forte străbătu strada mare mergînd spre cooperativa unde oamenii se pregăteau de o mare ședință. Era nevoie acolo de spiritul lui organizatoric, de prezența lui activă. Și el intră în sală salutînd cordial, spuse celor cu care avea să ia loc în prezidiu că se gîndise toată noaptea la problemele importante ce aveau să fie dezbătute, dar că, din păcate, trebuia să-l lase aici pe ajutorul său deoarece el era chemat la o altă ședință, la consiliul asociației unde era neapărată nevoie de mîna lui forte, de spiritul lui activ.

Pentru ședința de consiliu străbătu patru culoare și trei rînduri de scări. Intră, se așeză la masă, ascultă binevoitor ce spunea primul vorbitor, apoi îl interpelă grăbit scuzîndu-se: era așteptat la curs, un curs greu. Un curs de nouă zile pentru educația estetică a agricultorilor din raion. Și ieși înainte de a primi răspunsul, promițînd că se va mai întoarce deoarece își dădea seama că mai era nevoie aici de mîna lui forte și de spiritul lui activ.

Cursul nu începuse; agricultorii îl așteptau și el, pe bună dreptate, îl muștră pe organizator: cum de lăsase oamenii să aștepte?! Ar fi putut să le pună un concert de muzică de cameră sau să le citească recenziile la volumul «Hrana dietetică a copilului»... Va să zică pînă și aici era nevoie de mîna lui forte, de spiritul său activ!... Dar dacă nu putea!... Chiar și acum, trecuse numai în fugă să vadă care era situația, deoarece era așteptat la colegiu, unde era nevoie de...

Și-ntr-adevăr, la colegiul de onoare al foștilor jucători de ping-pong era așteptat. Era neapărată nevoie de mîna lui. El era președinte și trebuia să semneze. Dar el îi liniști, le spuse, flatant și muștrător, că are deplină încredere în capacitățile și probitatea domnilor-lor, colegii săi de colegiu, și că a trecut numai ca să le spună că el, Mină Forte, le dă mîna liberă și semnează procesul-verbal în alb deoarece este așteptat neapărat la comisie, unde, nu mai încapă îndoială, avînd în vedere situația creată, e neapărată nevoie de mîna sa și de spiritul său.

Comisia îl aștepta. Chiar fusese lăsat în prezidiu un scaun liber pe care el îl ghici, îl ocupă și intră activ în discuții, cerîndu-și permisiunea să spună, dacă nu chiar totul,

INVENTATORUL ROTII: — Mi s-a tocit piatra, dar mi-e lene s-o mai schimb...

Desen de CIK DAMADIAN

cel puțin o parte din ceea ce avea de spus, intrucît, atunci cînd plecase de acasă, i se comunicase că trebuia să treacă neapărat pe la comitet unde, nu mai încapă îndoială, era nevoie de el, de tovarășul Mină Forte.

Comitetul însă, fiind format din persoane operative, avea ședința pe sfîrșite, așa că el se așeză exact în clipa în care ceilalți se ridicau. Bucuros că reușise să ducă pînă la capăt o treabă pe ziua respectivă, el hotărî să-și acorde un mic răgaz pentru o cafea.

Nu o bău însă decît pe jumătate și-și

ceru scuze comesenilor. Era ora cînd avea nevoie de mîna lui forte colectivul. Trecu deci și pe la aceștia, dar îi rugă să-l scuze deoarece promisese că se va întoarce la o importantă ședință a consiliului asociației pe care o părăsise deoarece trebuia să meargă la curs unde într-adevăr se dovedise că fusese nevoie de intervenția mîinii lui forte.

Trecu pe la consiliu și trase niște concluzii în legătură cu ceea ce discutaseră vreme de patru ore. Concluzii scurte, deoarece — preciză el — nu mai avea rost să lungească ședința și, chiar trecuseră orele prînzului.

Masa și-o termină grăbit fiindcă era nevoie ca mîna lui forte să se odihnească. Pe pernă; mai bine zis, sub pernă, așa cum obișnuia s-o țină. Dar nici perna nu avu prea multă vreme noroc pentru că, de tovarășul Mină Forte era nevoie la o conferință pe care trebuia să o amine telefonic, fiind așteptat la conferința raională a columbofililor, unde ceru cuvîntul imediat, trebuind să plece la un colocviu. La colocviu, în timp ce se așeză, își aminti că avea de ținut obișnuita cronică la stația de radio-amplificare, dar trimise vorbă spunînd să se pună o bandă de magnetofon cu melodii de dor deoarece era chemat la niște concluzii unde era nevoie de mîna lui forte și de spiritul său sintetic.

La concluzii, după ce ascultă trei minute, ieși într-un hol să fumeze și se gîndi cite lucruri care începeau cu litera *c* făcuse în ziua respectivă. Și le enumeră atent, atît de atent încît nu observă cînd călcă greșit și-și scrînti piciorul.

Așa și-a scrîntit piciorul tovarășul Mină Forte și a trebuit să fie internat într-un spital.

Iar, cită vreme a lipsit din pricina piciorului, oamenii și-au dat seama că nu era chiar atîta nevoie nici de mîna lui.

Desen de AL CLENCIU

SUPREMUL PROTEST

De fapt e nr. 40, dar l-am scris cu două numere mai mare ca să nu vă strângă!

În atenția criticilor literari: Toți marii umoriști ai lumii au murit; așa că în curind scăpați și de mine.

Claxonul

NUMĂR SPECIAL. SE CITEȘTE NUMAI ÎN CONCEDIU CA SĂ VĂ ÎNVĂT MINTE SĂ NU MAI PLECAȚI MEREU ÎN AUGUST, IAR EU SĂ FIU AMINAT PENTRU NOIEMBRIE. ACEASTĂ PAGINĂ ESTE SCRISĂ LA 35 DE GRADE CELSIUS ȘI LA 40 DE GRADE PITEȘTI, AȘA CĂ SE EXPLICĂ... SE CITEȘTE PE PLAJĂ CÎND VĂ BATE SOARELE, CA SĂ NU ȘTIȚI DE UNDE VINE DUREREA DE CAP... CEI CARE VOR CITI PREZENTUL «CLAXON» PÎNĂ LA CAPĂT VOR PRIMI CA PREMIU CUPA «SALVAMAR»-ULUI.

REDACTOR ȘEF: ACELAȘI
(fiindcă în natură nimic nu se pierde)

REDACTOR-ȘEF-ADJUNCT: ACELAȘI
(fiindcă în natură nimic nu se cîștigă)

REDACTOR: ACELAȘI, adică I. AVIAN
(desi în natură totul se transformă)

INFORMAȚII

Magazinul «Perfect» desface din stoc supranormativ mari cantități de reclamații de cea mai bună calitate din condicile de sugestii. De asemenea, personalul magazinului recondiționează reclamațiile din condiții cu sprijinul prietenilor chemați ulterior.

Cravate elegante, frumoase, le puteți admira în angajamentele fabricii «Firul».

Cumpărați cravate uni, romburi și dungii. Buline găsiți la farmacie, că nu merge una fără alta.

PENTRU CONDUCĂTORII AUTO-MOTO

Șoferi! Consumați deliciosul vin de Odobești în sticle de 1, 2, 3 și 4 taloane.

Șoferițe! Semnalizați vizibil orice depășire, că doar nu semnalizați depășirea de vîrstă.

Motocicliști! Atenție la curbe. Curbele sînt foarte periculoase. Poate să vă apară în față o căruță, un camion ori soțul tinerei pe care o aveți pe șaua din spate.

Cooperativa «Metal-Casnică» sudează artistic caroserii de «Fiat», «Wartburg» și «Moskovi».

Suduri autogene.

Cooperativa «Salvarea» sudează artistic caroserii de omoplați, vertebre și coaste.

Suduri autogene.

De la circulație

Aseară la orele 11, tînărul șofer amator Sandu Matei a fost surprins de soția sa în timp ce conducea un turism marca «Fifi 600» de mic litraj (18—19 ani). Soția și-a certat aspru soțul întrucît respectivul n-avea carnet de conducere pentru această categorie de vehicule.

Sandu Matei a încercat să explice celor adunați la fața locului că e prima sa lecție de conducere și că turismul e abia în rodaj. O vecină a susținut însă că vehiculul a rodat pînă acum cîteva mii de lei cu o viteză de 3—4 chenzine pe lună.

Ca primă sancțiune, soția i-a ridicat soțului șase taloane a una sută lei bucata.

Autoturismul «Fifi 600» se află în reparații capitale.

DIVERSE

Decît să petreceți o seară în sinul familiei, mai bine s-o petreceți la restaurantul «Splendid». Cine ne vizitează o dată nu ne mai uită căci serie în condica de reclamații. Dans, antren. Bal mascat: berbec mascat în friptură de curcan, purcel la tavă, mascat în tavă fără purcel, serviciu ireproșabil mascat în 10% remiză.

Mincăruri alese. Deviza noastră: «decît mult și prost, mai bine nimic, dar bun».

ȘTIRI CULTURALE

După piesa de mare succes, cu muzică, balet și confetti «Pălăria florentină», teatrul «C.F.R. Giulești», în colaborare cu fabrica de pălării «Timișoara», va prezenta în stagiunea de toamnă comedia «Cipilica venețiană», piesă cu cîntece, cuplete și căpтуșeală.

În pregătire pentru iarnă: «Căciula napolitană».

La ciroul de stat se lucrează în prezent cu un grup talentat de cămile, jaguari și veverițe la definitivarea unui libret, care în luna septembrie va vedea lumina talajului.

Apreciatul regizor Marian Navețescu, care a reputat un frumos succes cu regia unui spectacol pre-

zentat la «C.F.R. Giulești», unde a pus în scenă o savuroasă comedie la teatrul «Nottara», va regiza în stagiunea viitoare o piesă la Teatrul Mic, fiind chemat să monteze un spectacol la teatrul «Barbu Delavrancea», pe care, neputînd să-l refuze, a primit să pună în scenă o piesă la teatrul Municipal. Într-o scurtă declarație, domnia sa ne-a spus: «Totul merge bine. Drumurile mă omoară!»

Ca urmare a frumosului succes al Teatrului Mic cu piesa «Doi într-un balansoar» secretariatul literar lucrează în prezent cu doi autori bucureșteni la definitivarea pieselor «Trei într-un șezlong» și «Unul într-un hamac».

După unele versiuni, cele două piese se află deocamdată în balansoar.

Panseurile lui Farafanțucu despre litoral

Ce ție nu-ți place recomand-o altuia.

Cine se scoală de dimineață înscamnă că n-a fost la bar. Și c mare fraer.

Unde-s doi înseamnă c-au plecat de la București singuri.

Apa trece, măcar sirenele să rămînă.

Vorba dulce multe aduce.

Nu da vrabia din mină că nici puilul de la restaurant nu-i mai mare.

Ziua bună se cunoaște seara, după ce ospătarul și-a încheiat socotelile.

Obrazul subțire cu iaurt se ține

Cu inima sflșiată de un inventar necrușător înm încelărea în piață a prea scumpului și prea nepertuitului nostru

ILIE TĂRTĂREATA, gestionar la un depozit de vinuri sucombat din cauza unui infurt. A lăsat în urma lui o soție și un control financiar nemîngiat. Expertiza medicală a constatat că a murit în urma unor complicații de colicinstită și de goliță în gestiune. Controlul a constatat că a mai suferit și de vărsat în buzunare. Acum nu mai suferă de vărsat; suferă de infundat. A suferit sărmanul și din cauza unei duble facturi la mina dreaptă.

Încinerarea a avut loc la depozitul unde s-a și ars. Sufletul lui bun s-a înălțat în cecuri lângă sfîntul Sisoie, sfîntul Pafnutie și ceilalți sfinți.

ȘTIRI DIN COMERT

Magazinul «Delta Dunării» a pus în vînzare un bogat sortiment de peste țeapăn.

Pentru înlăturarea concurenței, tonetul cu înghețată pe băț a fost mutat vizavi.

Cooperativa «Fotografii asociați» execută fotografiile în diverse ocazii fericite: onomastici, căsătorii, divorțuri.

Căsătorii la opt zile, divorțuri a la minut.

Pentru unii tineri recent căsătorii executăm fotografiile artistice cu capul miresei detașabil.

Miresele pot fi puse în ramă, în cristal sau agățate.

Cooperativa «Talpa și artă» confecționează pantofi de damă cu tocuri cui și pantofi bărbătești numai cui, fără tocuri. Pantofii se execută după piciorul clientului și se potrivește pe piciorul cizmarului. Bani se primesc înainte. Scandalurile se primesc după.

Unitate cu ciupire exemplară.

ÎN ATENȚIA locatarilor

Nu supraîncărcați liftul. Nu urcați mai multe persoane decît indică tăblița de pe ascensor.

Spre a nu contraveni dispozițiilor, dați tăblița jos.

Nu scuturați covoarele peste balcoane profitînd de lipsa de acasă a locatarilor de sub etajul d-voastră. Scuturați-le cînd sînt și ei prezenți ca să le dovedeți că nu fugiți de răspundere.

Nu trîntiți ușa liftului. Fiți disciplinați. Lăsați-o deschisă.

MERSUL VREMII

Institutul meteorologic comunită timpul probabil pe litoral pentru 19 august. Vremea în schimbare: cînd mai așa, cînd mai altfel, apoi cînd mai altfel, cînd mai așa.

Tempul probabil pentru următoarele trei zile: în următoarele trei zile va fi 20, 21 și 22 august.

PENTRU AMATORII DE EXCURSII

Cabana «Ca la noi la nimeni» vă invită să petreceți trei zile de concediu, că mai mult n-o să rezistați. Sistem special de aer condiționat pe bază de geamuri sparte. Confort ultracomod: studiouri cu arcuți și săgeți. Meniu variat și vinătoresc: iepuri, mistreți, lupi și urși. În pădure. Chemați prin carte poștală, aceștia vin și la domiciliu, dacă li se asigură un meniu omenesc.

Aprovizionarea se face cu ajutorul măgarilor.

Responsabil: Manole Trișcă.

Pentru cei care nu s-au îngrijit din timp, O.N.T.-ul pune la dispoziția amatorilor care vor să plece pe litoral în luna august, camere la Mamaia și Eforie.

Informații se obțin la magazinul Auto-Moto întrucît camerele sînt de mașini și motocicletele.

Pentru cei cu familii numeroase se pun la dispoziție camere spațioase de autobasculante cu acces la bujii.

Raidul nostru

La ancheta noastră pe tema «Cum ați petrecut concediul?» am primit 124 555 răspunsuri. Iată pe cele mai interesante:

Ion Axinte: Eu concediul l-am petrecut la I.A.L. ca să-mi repare casa. Acum intru în concediu de boală.

Grigore Podoc: Concediul mi l-am petrecut numărînd rebuturile pe care le-am dat în trimestrul doi. Am cerut să mi se mărească concediul cu 12 zile că doar nu sînt mașină de calculat.

Lili Plinișoară: Concediul l-am petrecut la Mamaia, la Eforie, la Mangalia și la Costică. Mi-a plăcut, dar era îmbulzeală mare.

Mitică Plăpîndu: Mi-am petrecut concediul făcînd cereri să mi se aprobe concediul la 15 iulie, că de fiecare dată plecăm în octombrie. Mai am nevoie de o singură semnătură și mi-a promis șeful că mi-o dă cînd se întoarce de la Sinaia, la 20 septembrie.

Niță Tuiculită: Concediul l-am petrecut la bibliotecă «Carul cu bere», unde am citit «Halbă cu zăpada și cei șapte mici».

Ultima oră fără cincii

La galeriile «Fondului plastic» se deschide mîine dimineață o expoziție de pictură în ulei. Pentru persoanele care țin răgim se va deschide o a doua expoziție în ziua de următoare.

— Bine, bine, înțeleg să te urci cât mai sus... dar nu pe spinarea mea!...

Desen de NELL COBAR

Întoarcerea

Era ora opt și cinci minute seara când Ovidiu ajunsese în sfârșit în fața apartamentului său cu numărul 143 de pe Bulevardul Magheru. De la etajul al nouălea al acestei clădiri el vedea întreg centrul Capitalei, învăluit într-o lumină albastruie și desfășurându-se pînă departe, în zare, unde se deslușeau alte cartiere ca niște dungi galbene pe un desen. De acolo porneau spre depărtări întunecate drumurile pe care le colindase și pe care el le însemnase în memorie ca pe o hartă... Punct cu punct se alăturau pe această hartă toate gările prin care trecuse, de la București pînă la țărmul Mării Negre și înapoi. Legănarea cimpiilor, zgomotul mării, horbota spumei pe nisipul ud, ca vinele unei marmure, toate pentru el erau legate de fericirea întoarcerii. Și această fericire era asemuitoare spumei cîrdurilor de valuri ce gonea albă spre țărm și se arunca asupra nisipului ca să nu se mai avinte niciodată în vilttoarea mării.

De multă vreme inginerul Ovidiu nu mai plecase de-acasă pe drumuri atît de lungi. Lucra la unul din serviciile tehnice ale ministerului, unde calcula și întocmea situații de la șapte pînă la trei după-amiază. Și lucrul acesta îi devenise obișnuit, așa cum obișnuite îi erau anotimpurile anului care veneau mereu unul după altul și mereu în același fel: primăvara cu flori, vara cu soare mult, toamna cu mere creștești și iarna cu zăpadă pufoasă și cîrnăciori de porc. Astăzi însă venise timpul să plece pînă la un șantier de pe țărmul mării și plecarea aceasta îi produsese, dintr-o dată, o mie de griji: o să termine totul într-o zi? Ce-o să-și ia cu el? dac-o să plouă? Nevasta, îngrijorată, îl dăscălise

toată după-amiaza dinaintea cărții ca pe-un copil: mai ia-pastă de dinți, ia-ți și o perie. În tren te apucă somnul nurdecît!

«Am să-i spun — gîndi Ovidiu — că nu-mi fusese somn și am purtat perna degeaba din mine». Acum, iată-l, în sfîrșit acasă.

Apăsă pe sonerie și așteptă. Sufletul îi era încărcat de mai diferite impresii. Pe o coridor văzuse niște plopi vineții și el adusese aminte de tabloul său cu plopi și se minunase cît de asemănau plopii aceștia de pe coridor cu plopii lui din tablou!

Mai sună o dată dar nu-i puse nimeni.

«Unde să fie?» se întrebă. Doar cînd plecase dis-de-dineapănă, îi spusese: «am să fac tot să mă întorc deseară!»

Ovidiu se rezemă de balustrada și în minte îi reveniră clipele cînd, la marginea orașului, aceluiași șantier, îl căutasese mult de o oră pe șeful șantierului să stea cu el de vorbă și să cum merg lucrurile pe acolo.

Dar oamenii îl trimiseseră pe un alt șantier și-n alta; un alt șantier pe inginer la dragă și pe altul la turnul de răcire și pe altul tot vîntul stîrnise praful, albin pantofii. Și el n-avea nevoie de alt șantier să-l prindă pe inginer într-un șantier să-l vadă numai la față, să-i citească ultimele cifre cu ajutorul cărora să întocmească referatul venit pe care să-l înainteze la direcția generală: «În deplasarea efectuată pe șantierul Y, la legătura cu toți factorii de răspundere și cercetînd în amănunt problemele, am constatat...» șeful șantierului era de negăsire și minutele treceau și trenul de

cereea

Ovidiu înghețase. O săptămână! Cum o să stea el acolo o săptămână? Ce-avea inginerul acela de rezolvat cu el o săptămână? Și de ce să rezolve numaidecît împreună cu el? Doar el nu l-a chemat niciodată pe inginerul acela la minister să-l ajute pe el la vreo situație!

— Înțeleg — se străduise Ovidiu să zimbească — dar nu pot să rămân...

— Măcar câteva zile — insistase inginerul. Mîine, la turnul de răcire vin toți maeștrii, se dezbate chestiunea cofrajelor și cum dumneavoastră veniți din partea serviciului tehnic al ministerului...

— În nici un chip nu pot — spune hotărît Ovidiu înfiorîndu-se la gîndul că între ziua aceea și cea de a doua se întindea o întreagă noapte pe care el, rămînînd, ar fi trebuit s-o petreacă într-o casă străină și necunoscută!

— Nu pot, aș fi fost bucuros să rămîn, dar mă cheamă Capitala! Trebuie să fiu acolo, neapărat, chiar în seara asta! Și, despărțindu-se, alergase într-o fugă spre gară. Gara era cam depărtîșor, drumul se pierdea printre lanuri de grîu și de porumb, pantofii îi erau acum ca varul. Și din urmă i se părea că-l strigă mereu inginerul acela cu problemele lui: «Rămîneți măcar câteva zile!» și el alerga cit putea numai să nu-l apuce noaptea aceea lungă și străină.

Acum ajunsese în fața apartamentului cu amintirile care-i încărcaseră sufletul, în fața aceluia apartament care de atîtea ori, în drumul său de-o zi, plutise parcă spre el ca un nor pufos, chemîndu-l.

Și iată că ușa se deschise și prin crăpătură se ivi capul soției cu ochi somnoroși.

FĂRĂ CUVINTE

— Ai venit?... pentru o clipă se opri și părea că încearcă să-și aducă aminte. Ce ciudat! Chiar acum te visam. Se făcea că nu reușeai să-ți faci treburile și că ai să rămii acolo! Vino — îi luă ea servieta aproape sărînd de bucurie. Ai dormit un pic în tren? Cum te-ai simțit? Cum e marea? Vrei un ceai? Ți-am pregătit și niște ouă. Mă gîndeam mereu: Cum o să fie acolo, ce-o să facă el pe tot drumul ăsta, cum o să mănînce la prînz fără să-i pun eu în farfurie și să-mi spună: gata Bebeluș, vrei să fac burtă? A întreat de tine Mitran de la planificare. I-am spus că o să te întorci peste două, trei zile. Mîine te odihnești și tu.

Ovidiu o urmă de-a lungul coridorului și simți, deodată, o ușoară părere de rău. N-avusese vreme să-i cumpere ceva, să-i aducă un

lucru care s-o bucure și mai mult.

Ba da, în servieta... Scotoci pînă-n fund și, dintre prosoape, ciorapi și batiste scoase o pietricică.

— Știu, îi spuse el cu dușoșie, n-am avut vreme nici să răsufliu, dar tot m-am repezit pînă la țărmlu mării. Am stat acolo cîteva minute și am privit-o. De-ai fi văzut cum năvălea spre mine de parcă ar fi voit să mă înghită. Am vrut s-o am ca amintire... Cine știe, mi-am zis, cînd o să mai plec pe drumuri! Îți place?

— Îmi place, cum să nu-mi placă! se bucură femeia, așezîndu-i cu grație pe farfurie felioare subțiri de piine cu unt.

Iar Ovidiu, scoțîndu-și haina, privea îndelung sufrageria, raftul cu bibelourile lui gingașe, tabloul acela cu plopi vineții și pereții cei albi de care era cit pe aci să se despartă o noapte întreagă!

LA UMBRA SUCCESULUI
(Radu Beligan)

COLECȚIONÎND MEDALII
(Ludovic Spiess)

BIBANUL!
(Dem. Rădulescu)

ÎN APA MĂRII
(Margareta Pîslaru)

HALTEROFILUL!
(Gh. Dinică)

DE-AȘ FI HARAP ALB
(Florin Piersic)

O LECTIE DE ÎNOT

de SADI RUDEANU

— Caldă marea azi...
— Ciorbă...
— Adevărat! Dar de ce nu intrați?
— Nu știu să înot!...
— Dacă vrei, vă învăț eu... Nu e greu...
— Nu e?
— E simplu... Hai, veniți cu mine... De unde sînteți?
— Din Iași! Dar dumneavoastră?
— București... Am fost și eu de curînd prin Iași... Frumos l-ați mai făcut...
— Păi, se putea? Vechea cetate a culturii... Aveți rude la Iași? O, aici apa e cam adîncă... mi-a ajuns la piept...
— Ne oprim aici!... Ce spuneți? A, da! Nu, nu am rude la Iași... Am fost cu treburi

picioare... Așa, frățioare, vezi, numai așa avansezi, cînd dai și din mîini și din picioare; dar vorba aia «avansezi înainte» nu avansezi înapoi, cum ați făcut voi, că acum rebutul reprezintă un procent de 2,01 la sută față de 1,73% în 1964! Unde te duci, omule?

— Mă duș la barca aia! Alo, Salvamar!
— Ce să-ți faci, dragă, Salvamarul? Țsta te ajută pe apă nu pe uscat. Nu vezi cum vine de se leagă? Nu te ocupi de calificare — ai rebut, dacă ai rebut, saltă prețul de cost... Degeaba strigi Salvamarul, că nu te ia...

— Nu-l strig să mă ia pe mine, îl chem să te ia pe dumneata că-mi strici concediul! Eu am plătit, dom'le, mă înțelegi? Mă costă bani aici!

— Și acolo rebutul nu costă bani? Numai în apă te superi, aici la mare; de ce nu te superi și pe pămînt, acolo la Iași?

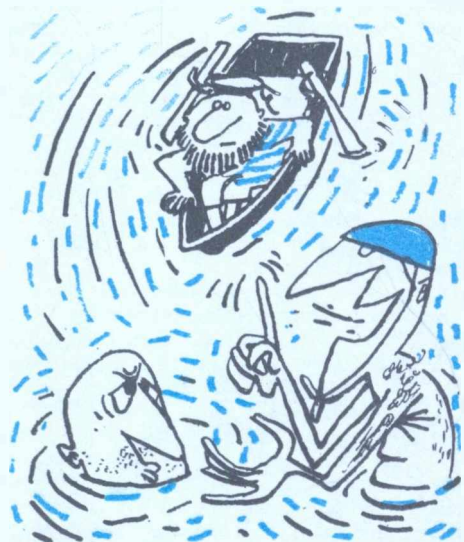
— Stimate coleg vilegiaturist, vreau să-ți pun o ultimă întrebare, la diverse: mă înveți să mă descurc în apă sau părăsesc consfătuirea?

— Te învăț! Gata! Dar înainte de a te descurca în apă, învață să te descurci pe uscat!

— Salvamar! Alo! Salvamar!
— Nu cu Salvamarul o să te ajuți, stimate coleg vilegiaturist! Vezi mai bine cu C.T.C.-ul! Că nici acolo, conducerea întreprinderii n-a numit cei mai corespunzători oameni care să fie exigenți la recepționarea produselor! Eu cam atît am avut de spus! Ai notat?

— Am notat!
— Ei atunci hai pe plajă să ne uscăm la soare!

— Du-te singur la soare! Pe mine m-ai uscat dumneata!

pe la întreprinderea «Metalurgica»...

— Serios? Păi acolo lucrez eu! Formidabil!... Ce coincidență! Și ce impresie v-a făcut?

— Hai mai bine să vă învăț să înotați... Hai, săltați-vă puțin în sus și întindeți-vă pe apă... Așa... fără teamă... M-am interesat la dumneavoastră de prețul de cost... întindeți mîinile și picioarele... stați cam prost...

— Păi, stau întins...
— Nu, pe apă stați bine... Cu prețul de cost stați cam prost... Alo, alo, tovarășe, unde ești? Ce faci, frate, imi dai emoții, scoate capul afară... Tii, ce spaimă am tras... Respiră adînc... Acuma vă întindeți iar și faceți pluta... nu mișcați... gîndiți-vă la preocuparea conducerii fabricii pentru calificarea muncitorilor... Cum nu mișcă ea așa și dumneavoastră... Unde ești domnule? Ce tot căzi la fund ca un bolovan?!!

— Păi, ori... mă înveți să... înot... ori imi faci... analiza... muncii...

— Iată, tac! Dar am aflat acolo că din șase cursuri de calificare programate pe trimestrul I s-au deschis numai trei... Și nici la astea nu vin toți cursanții...

— Ascultă șefule, dumneata vrei să mă înveți să înot sau vrei pur și simplu să mă bagi la apă?

— Hai, gata! Întinde-te... Așa... Dă acum din mîini... Așa... Mai cu vigoare, șefule, nu cum ați dat în trimestrul întîi din 1965, că ați avut 368 tone de țevi rebut... Dă și din

Vînătoarea atrage din ce în ce mai mulți turiști străini, ducînd peste hotare fama frumuseților și bogățiilor patriei.

PREGĂTIRI SEZONIERE

Desen de N. CLAUDIU

PUTEREA OBIȘNUIŢEI

Desen de ADRIAN ANDRONIC

filozofi impracticabili

Citesc în «Viețile și doctrinele filozofilor» că pironienii antici (de la întemeietorul sectei, Pyrhon) mai erau numiți și zetetici sau căutători, din pricină că mereu căutau câte ceva și nu găseau nimic; efectici sau reținuți în părere, din cauza stării de spirit la care se opreau după cercetare, anume abținerea, și, în sfârșit, aporetici sau nedumeriți, fiindcă se aflau mai totdeauna în nedeslușire.

Am părerea că asemeni filozofi trăiesc și în zilele noastre, ei putând fi întâlniți mai cu seamă în zona prestării de servicii pentru populație. De pildă, pentru ușurarea aprovizionării cu neofalină, petrosin și petrol, Baza 1 București a inițiat sistemul servirii cu produsele de mai sus la domiciliu. Dai un telefon luni la numărul indicat și ți se răspunde joi ori vineri. Se caută de doi ani soluții pentru o oarecare grabire a procesului de transport, dar pînă acum nu s-a găsit nimic.

Încercați să reparați un scaun rămas în trei picioare din cine știe ce motive casnice sau o masă căreia i-a plesnit tăblia. Intrați,

să zicem, la unitatea cooperatistă de timpplărie din Bulevardul 1 Mai sau la aceea de la Hala Traian. Un meșter surizător își va scoate ochelarii, va privi obiectul cu o dureroasă surpriză și cu o tot atît de binevoitoare lehamite, întrebîndu-te: «De astea ne arde nouă acum?» rămînînd într-o stare de spirit perplexă și manifestînd o totală abținere. În cel mai bun caz, vei fi îndrumat în Șoseaua Mihai Bravu la o unitate de doage pentru poloboace și obezi pentru roți de căruță unde, evident, nu există în nomenclator reparații de obiecte casnice, pentru care, deci, vei fi trimis la un constructor de coveți din Orzari, acesta avînd tot dreptul să te refuze deoarece e ocupat cu întocmirea unor colivii pentru mierle și așa mai departe.

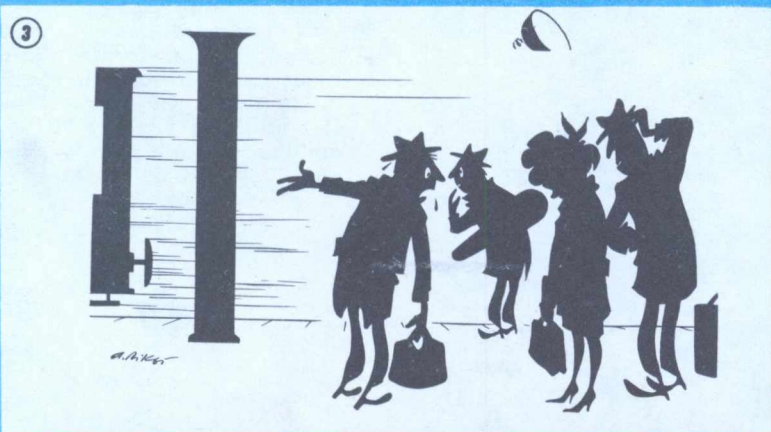
Cazuri flagrante de nedumerire pot fi întâlnite în mai multe locuri. Cere-i casierii de la Farmacia nr. 77 să-ți dea restul în monedă, în loc de antinevralgice și te va întîmpina o mină uluită, după care ți se va povesti că ar exista o decizie prin care s-ar fi stabilit de la cîți bani

în sus ai dreptul să ceri restul și de la cîți bani în jos trebuie să-l primești în produse sau să nu-l mai primești deloc. Încearcă să deschizi gura ca să întrebi cine știe ce în magazinul de cravate de pe Bd. «Gh. Gheorghiu-Dej» și le vei auzi pe ambele vinzătoare replicînd prompt, în cor cîntat, aspru: «numai ce se vede, acum vi s-a pus totul la vedere», tu, cel cu întrebarea, rămînînd complet nedeslușit pentru că voiai să știi, de exemplu, dacă săptămîna viitoare se aduc și batiste bărbătești — care acum nu sînt la vedere.

Caută să obții un camion pentru un transport de indiferent ce în cursul unei zile și vei rămîne atît de nedumerit pentru noaptea care urmează și tot restul săptămîinii încît vei uita și ce-ai vrut să transporti.

Nu s-ar putea ca în zona amintită mai sus să-și facă loc o filozofie mai practică? Școala reținuților, nedumeriților, n-a dăinuit mult la vremea ei și nu putea să dăinuie — zice cartea amintită la început — fiindcă nu prea avea temeuri în realitate. Păi dacă atunci era așa, d-apoi acum?...

MARE SPECTACOL MARE

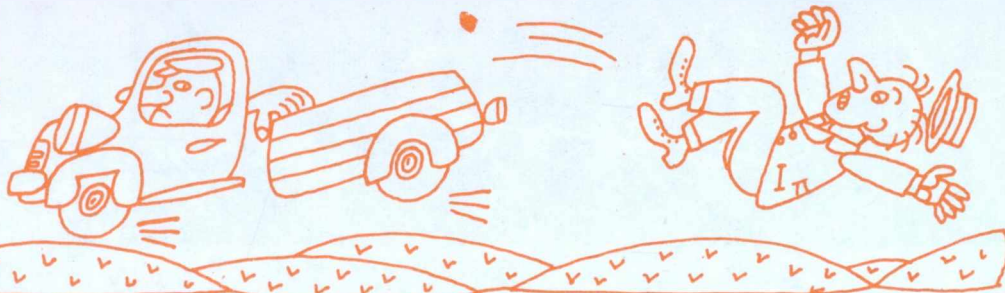

① — Acum urmează un «moment vesel»!... Noi împărțim încasările!...

② — Acum urmează cunoscutui quartet «Armonia», singurul quartet din lume compus numai din... doi oameni!

③ — Poftim, am pierdut trenul! Ți-am spus eu că în turneu nu se bisează!...

ȘI ÎL URMĂ O CAPRĂ

Că nu-i frumos să te lauzi singur, asta o știu din ziua cind, copil fiind, am spart vecinilor citeva geamuri dar, din modestie, n-am spus nimănui isprava mea. Cind ești însă om în toată firea și muncești temeinic, nu numai că ți se iartă geamurile sparte în copilărie, dar aștepti și felicitări. Tocmai asta așteptam și eu și Bădoi, ajutorul meu. Isprăvisem cei dintii insulozarea furajelor. Trăsese camionul într-un pîlc de salcîmi și trimisese vorba președintelui cooperativei noastre că acolo ne găsește pentru felicitări. Bădoi, așteptînd, se cam cînstea dintr-un clondir cu bătrînă de Pitești, lucrare la care îi dam și eu citeva gîturile de ajutor... Se porni să plouă și președintele tot nu sosea. Bădoi, privind picăturile, și ca urmare a lichidului din clondir, îmi zice:

— Nicule, ploaia ce este, lucru sau ființă?

— E vapor, zic. Vapor de apă...

— Atunci, înseamnă că acum plouă cu vapori, nu?

— Nu. Plouă cu vapoare.

— Așa? Și omu', cind știe dînsul că plouă?

— Cînd plouă! Că-l udă. Înțelege?

Bădoi n-a mai apucat să-mi răspundă, că și-a făcut apariția inginerul cooperativei. Ne-a privit lung.

— Tovarășe Nicu, zice dînsul rece, gropile în care ați pus furajul nu sînt pline. Ați făcut treabă de mîntuială.

Vorbele inginerului m-au înghețat. Ca să mai încălzesc atmosfera cu vorbe de duh, zic către Bădoi care tăcea chitic:

— Bădoi, fii sincer... dacă ai mîncat tu din furaj, spune-o deschis, că tovarășu' inginer te iartă.

— Ce, ești nebun? zice Bădoi. Atît cit era în fiecare transport, tot atît am pus în gropi.

— Înțeleg, da' poate ai gustat din furaj, numai așa, de pofță, să vezi și tu cum e...

— Du-te dracului! zice Bădoi fără pic de umor și se urcă în cabina autocamionului.

— Tovarășe inginer, zic, din răspunsurile monosilabice ale lui Bădoi, e greu să înțelegem ceva. Propun să mergem la fața locului... Urcați-vă în camion. Cînd zic «gata!» pornesc, și cînd mai zic încă o dată «gata», ajung. Că la mine merge repede transportul.

Inginerul a sărit parapetul în camion și peste două minute am strigat al doilea «gata!» El nimic. Nici un semn că vrea să coboare.

— Bădoi, aruncă-ți tu ochii în incinta camionului și vezi ce are de nu coboară.

Bădoi privește atent apoi zice:

— Nicule, n-are nimic.

— Atunci, de ce nu coboară?

— Camionul, zice, el n-are nimic! E gol! Tovarășul inginer nu mai e. O fi dispărut.

— Fără! Fără d-astea! O ființă umană cu studii superioare nu dispare așa...

— Zic eu că e așa? O fi dispărut... altfel!

Inginerul nu dispăruse. Venea spre noi șchiopătînd. Și dracu știe de ce, il urma o capră...

— Ai grijă, Bădoi, spune repede, să-l luăm cu vorba, că altfel ne taie zilele-muncă făcute cu insulozarea asta ultrarapidă.

Cum ajunge inginerul lîngă noi, îi zic vesel:

— Strașnic ne-ați mai păcălit, tovarășe inginer! Dumneavoastră vă plimbați cu capra și noi credeam că v-ați urcat în camion...

— M-am, zice dînsul... Dar m-ai pierdut pe drum printr-o spărtură din platforma camionului. Noroc că mergeai la deal, că altfel...

— Drăguță capră, zice repede Bădoi... Pare isteată... Cum ziceți c-o cheamă?

— Habar n-am! S-a luat după mine. Și

după cum vedeți, mîncă furaj proaspăt. Asta-i o dovadă că l-ați risipit pe drum.

— Tovarășe inginer, zic, capra nu-i o dovadă. Mă pricep, că am la bază școala auto-moto.

— Chiar așa, spune Bădoi, capra e un animal domestic, nu o dovadă.

— Tocmai d-aia, zic, mai bine spuneți-ne ce nu vă place la mine și la Bădoi.

— În primul rînd... gropile, spune inginerul. Trebuie făcute altele, că astea-s în teren umed și n-au nici adîncimea corespunzătoare. După aceea trebuie reparată platforma camionului și cărat furajul în gropi uscate.

— Uscate, tovarășe inginer, repetă Bădoi.

— Tocmai. Și nu mai zburăți cu 120 pe oră, că graba pierde furajul prin hîrtoape. Așa că-l culegeți fir cu fir pe cel risipit.

— Facem, tovarășe inginer, că ne sinteți ca un tată și vă ascultăm. Dar, principalul e să se punteze cu alte zile-muncă pentru treaba asta, nu?

— Bineînțeles. Însulozați furajul fără pierderi și vedem noi.

— Tovarășe inginer, dacă e să vorbim sincer, zic eu, toți am pierdut în viață cite ceva; unii o bunică, alții un meci...

— Iar alții — zilele-muncă făcute pînă acum, cu treaba de mîntuială, spuse sec inginerul, și plecă supărat. Capra l-a urmat și, nu se știe de ce, a scos un behăit ironic.

— Tîmpito! strig după ea, din cauza ta un conducător auto-moto pierde zile-muncă în plină campanie de insulozare. Și mai și behăi, de parcă ar fi cine știe ce de capul tău.

— Chiar, zice și Bădoi, supărat foc. De proastă ce este, nici nu poți figura în justiție ca martor. Cară-te de-aici, tîmpito!

VASILE RĂDULESCU

ARY MURNU: DIN CICLUL „BUCUREȘTII DE ODINIOARĂ”

Marele George Enescu, împreună cu acompaniatorul său, pianistul Ion Filionescu, la restaurantul «lordache», după un concert

Un lăutar, după ce a cîntat melodiile preferate ale maestrului, umbla cu cheta pe la mese. Enescu a vrut să-i pună pe farfurie 20 lei, dar lăutarul n-a primit, spunînd: «De la colegi nu pot să primesc bacșiș»

UN GENERAL GENEROS

— Dar, să răspundă! Să fie adus în fața justiției! Să asculte rechizi-torii acuzării și pledoariile părții civile! Să fie judecat cu asprime! Și, mai ales, să fie condamnat!

Cam acestea sînt ideile principale dintr-un articol pe care-l semnează ex-generalul nazist Alfred Keller și care a apărut în săptămînalul vest-german «Deutsche National und Soldaten Zeitung», oficiosul foștilor camarazi ai fostului ofițer din fosta armată hitleristă. Obiectul miniei dumisale nu este un borfaș oarecare, nu este un criminal de drept comun, nu este nici măcar un SS-ist rămas în libertate și pe care Herr Keller îl demască în fața opiniei publice într-un tardiv dar lăudabil acces de remușcare. Denunțul său are ca obiectiv un procuror, și încă un procuror militar, ba mai mult, un procuror militar american, pe nume Robert Kempner.

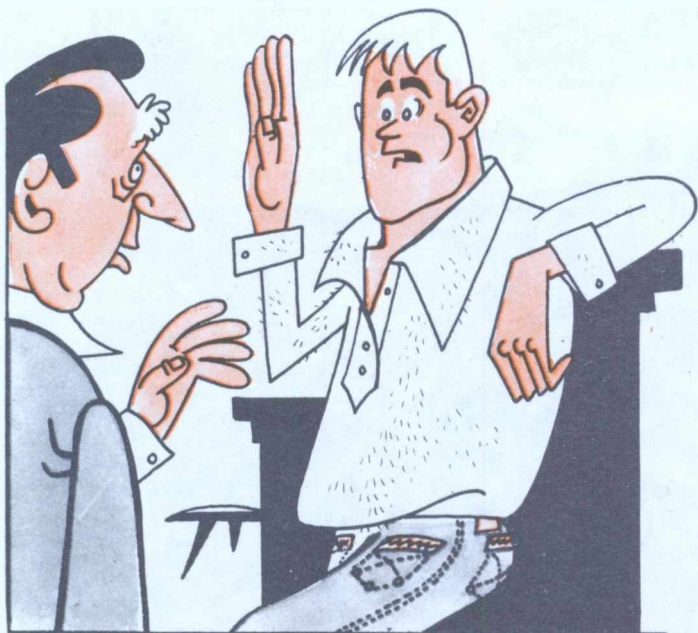
Care e vina lui? Aceea de a fi cerut în 1945, la procesul de la Nürnberg al marilor criminali de război hitleriști, condamnarea la moarte a generalului Jodl. Indignatul domn Keller susține că aceasta n-a fost nici mai mult, nici mai puțin, decît o crimă. Și, nemulțumindu-se numai cu această afirmație, el anunță că îl va da în judecată pe Kempner.

După cum se știe, Jodl a fost condamnat la moarte și executat pentru că, în calitate de comandant al armatei hitleriste, s-a făcut vinovat de nenumărate crime colective, avînd pe conștiința sa personală sute de mii de victime. Dar despre asta apărătorul lui postum nu suflă un cuvîntel. I-ar fi și greu, cît e el de fost general, să lupte cu niște fapte incontestabile. Keller consideră însă drept «cavalerească datorie» să reabiliteze memoria ucigașului și «să-l sancționeze pe cel care a pingărit una din cele mai ilustre figuri militare ale lumii».

Tupeul lui Keller este atît de monumental, încît în prima clipă a stîrnit zimbete chiar printre unii din cititorii lui «Deutsche National und Soldaten Zeitung». Alții au fost de părere că o asemenea atitudine ține nu de domeniul obrăzniciei, ci de cel al patologiei. La o cercetare mai atentă s-a constatat însă că însuși Herr Keller se simte cu o enormă muscă pe căciulă, fiind autorul unor măceluri în masă ale populației civile din Polonia.

Atunci toată lumea a înțeles că, încercînd să scoată curată basmaua pătată de sînge a lui Jodl, fostul său subaltern își pregătește lui însuși un viitor lipsit de griji. Ceea ce lămurește pe deplin generozitatea generalului față de păcatele mai marelui său în grad.

N. AURELIU

— De ce ai refuzat repartizarea ca stomatolog la Craiova?
— E istovitor! Am auzit că acolo toată lumea are... 24 de măsele!

Desen de AL. CLENCIU

OMUL CU STIL «PROPRIU».

Desen de I. DAVIDESCU

Căsătorie modernă

Care sînt condițiile *sine qua non* pentru o căsătorie fericită? Din lungă listă ce s-ar putea alcătui, probabil că la loc de frunte sînt tentați să puneti dragostea. Aflați în acest caz că aparțineți celei mai demodate categorii umane.

După concepțiile moderne, dragostea în căsnicie e un element facultativ. Poate să existe, poate să lipsească, în orice caz nu este absolut necesară. Așa susține cel puțin Institutul «Selektron» din Zürich, a cărui reclamă o publică de la o vreme mai toate ziarele elvețiene.

Institutul «Selektron» e o autoritate în materie deoarece obiectul activității sale îl constituie tocmai «studiul și organizarea căsătoriilor». Mai simplu și mai vulgar spus, e vorba de o agenție matrimonială, care se oferă să furnizeze soți și soții «conform ultimelor date ale științei».

«Ale științelor» ar fi fost mai corectă exprimarea. Deoarece în anunțul menționat sînt înșirate psihologia, igiena, anatomia, grafologia, fiziologia și alte cîteva, trecute discret la «etc.». Dar nu numai atît: Institutul «Selektron» recurge și la ajutorul unor «discipline paraștiințifice», cum le numește el, în care se includ «chiromancia și ocultismul magic oriental».

Fără îndoială descifrarea liniilor în palmă reprezintă un sprijin prețios în alegerea tovarășului de viață. E de mirare numai că nu se folosește în același scop și cititul în cafea sau datul în bobii, discipline la fel de «paraștiințifice» ca și chiromancia. Ne e mai greu să ne pronunțăm asupra ocultismului magic oriental, deoarece anunțul nu ne oferă detalii asupra lui. Bănuim însă că se valorifică din plin tezaurul de cunoștințe al fakirilor, dervișilor și vracilor din cele mai diverse școli.

Bărbații și femeile care s-au căsătorit pe criterii diferite de cele recomandate de Institutul «Selektron» nu pot decît să reflecteze cu inima strînsă asupra greșelii comise. Ce soartă va avea un menaj în care n-au fost luate în considerare nici fiziologia, nici grafologia, nici chiromancia și nici măcar magia orientală? Oare să fie de ajuns că cei doi soți se iubesc?

V. GĂLĂȚEANU

Vorbiți, scrieți românește

E adevărat că nu se mai scrie cum se scria — sau poate se va mai fi scriind și alandala, dar, în orice caz, nu se mai tipărește decât ceea ce a înfruntat un control stilistic aproape riguros. Cu toate acestea, vigilența unora dintre paznicii corectitudinii limbii literare este înșelată și mai apar, ici-colo, greșeli, inadvertențe sau măcar simple inexactități gramaticale sau stilistice. De pildă:

VARA OLTENILOR de D.R. Popescu (Editura Tineretului)
La pagina 308 (căci, din întimplare, tocmai aci am deschis cartea) autorul scrie: «Biciușcă învîrtise ițele». Este o confuzie. Se spune, pentru a exprima ideea că cineva a intervenit cu viclenie într-o tre-

bat, cu chipul ars de soare, care măsoară cu ochiul șirurile de bărci cu motor, îngrămădite pe apă». Două greșeli. După «proroci un bărbat» nu trebuie pusă virgula pentru că este vorba despre un «bărbat cu chipul ars de soare», apoi nu «care măsoară», ci «și care măsoară» căci nu chipul, ci bărbatul măsoară, cu ochiul, șirurile de bărci.

La pag. 223 nu știu cine «voia să-și asvirle victima în mare lă-sind-o pradă peștilor», ca și cum nu ai fi fost suficient s-o lase pradă doar înecului.

DESPRE FRUMOS de N. Dmi-trieva (Editura «Meridiane», traducere de A. Golubenco).

Traducătorul scrie la pag. 78:

ABLZKMN
NDR
SRIAS
VIA
BNOPIK
IKS
L
ELTIV
DNO
M
L
TAB
HLP
T65
JZYI
...
L
N
T
I
M
L
P
T
65

bă oarecare: «Și-a vîrit coada» sau, cum a vrut să spună autorul: «A tras sforile». Nu Biciușcă, așadar, a învîrtit ițele, ci D.R. Popescu a încurcat ițele...

Mai jos cu câteva rinduri, același autor scrie, vorbind despre același Biciușcă: «... dacă aș fi avut o pușcă l-aș fi împușcat pe Biciușcă de necaz». De necaz l-ar fi împușcat? Dar la furie ce i-ar mai fi făcut? Noroc că nu se dă pușca pe mîna oricui căci avînd o asemenea armă nu e greu de înțeles ce mi-ar putea face R. Popescu D. necaz...

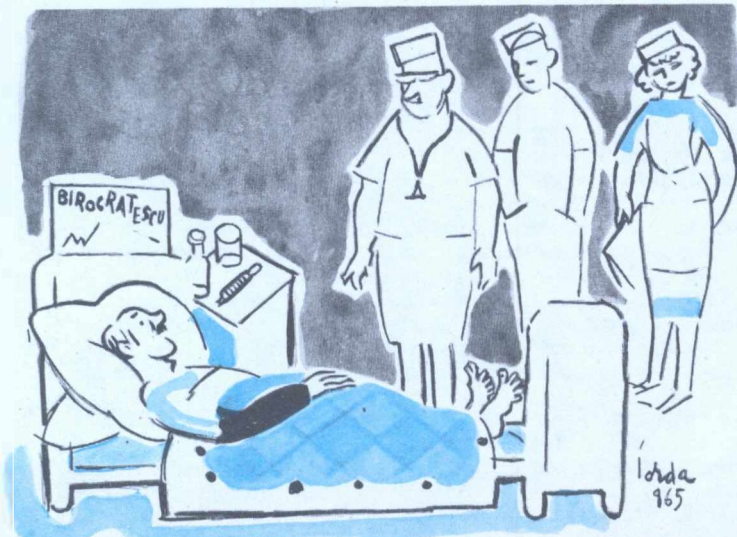
UMBRE ÎNCĂTUȘATE de Franz Storch (Editura Tineretului).

La pagina 220, autorul scrie: «Se schimbă vremea! proroci un băr-

bat, el își dă seama că această creație a lui, această parte din el însuși, devine și o parte a lumii mari, mai vastă și cu o viață mai lungă decît eul său personal». Golubenco voia să spună: «...cu o viață mai lungă decît aceea a «eului» său personal». Pentru că «eul», chiar dacă este «al său personal» sau al altuia, nu poate fi nici lung nici scurt.

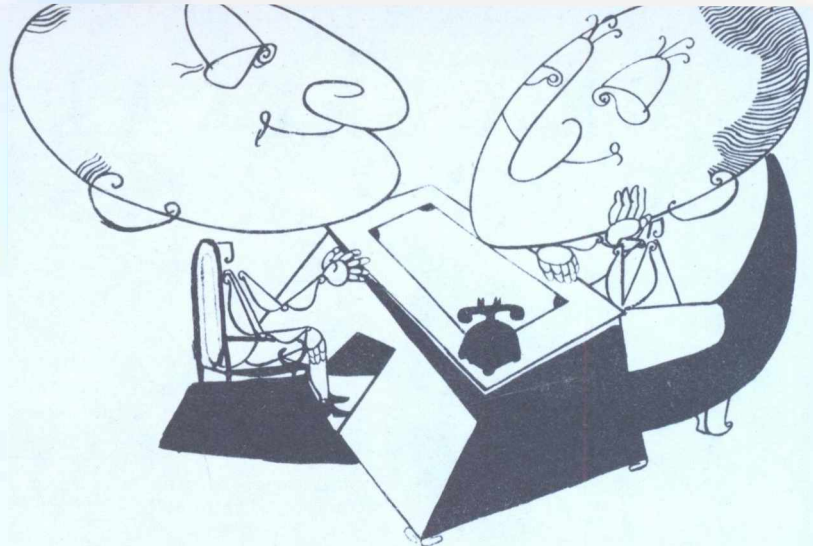
La pag. 80, traducătorul scrie: «este însă ceva detestabil, cînd această grijă constituie pentru el principalul și singurul interes al vieții sale». Dar dacă există un interes principal, acesta nu poate fi niciodată singur, tocmai pentru că «principal» implică și «secundar».

OSCAR LEMNARU

CHIRURGUL: — Ai nevoie urgentă de operație.
PACIENTUL: — Veniți peste o săptămînă.

Desen de M. IORDA

— ...Și cum te simți ca pensionar?

— Bine, dar nu pot să mă obișnuiesc cu un singur lucru... nu pot să iau învoiri.

Desen de N. GHENADIE

„S-au luat MĂSURI!”

Cînd am intrat în unitatea nr. 325 din strada Marinarilor 4 (loco, raionul 30 Decembrie), vânzătorul Geantă tocmai fredona cu pasiune: «Mi-am pus busuioac în păr, măi!...» Îl las eu să-și pună părul busuioac și apoi îi cer o piine intermediară. El îmi pune la dispoziție o cocă paralelipipedică, arsă ca smoala, de culoarea creolinei, plină de găuri și tare ca fierul.

— Mai tare ca asta n-am! face el rîzînd ironic.

— Poate aveți o condică de sugestii și reclamații!

— Asta avem! zice el calm.

O avea... ascunsă după un dulap, bine pitită într-un morman de hîrtii.

«Cred că tovarășul Geantă, vânzătorul din această unitate, e pus din greșeală aici. Nu știe să se poarte cu clienții și servește ca vai de lume. Rog a se lua măsuri». Și-i dau condica înapoi!

Peste cîteva zile trec din nou pe la acest magazin. În unitate, o vânzătoare nouă tocmai se certa cu niște clienți. Cetățenii vorbeau liniștiți, numai vânzătoarea țipa ca un megafon public.

— Dacă nu vă place, duceți-vă la alt centru! Asta-i sugestia mea! strigă ea enervată în continuare la culme.

Mă uit în condică. Mare minune! În dreptul reclamației mele de acum cîteva zile, un scris nervos atesta că: «S-au luat măsuri!». Semnătura: indescifrabil!

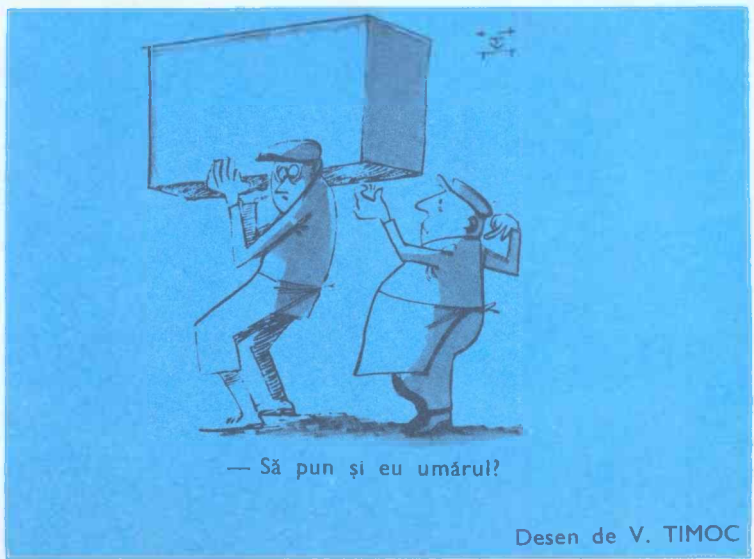
— Geantă nu mai e aici? o întreb eu.

— De ce să nu mai fie? îmi răspunde vânzătoarea. E în tura de dimineață! Și tot ea, enervată că a putut să-mi treacă prin cap că Geantă n-ar mai fi aici, s-a pornit să mă blagoslovească în toate felurile și în toate tonurile. În timpul acestui craval intră pe ușă un control inopinat din partea O.C.L. «Piinea».

Constatîndu-se că din cumpărător am devenit... victimă, echipa de control a luat măsuri: Geantă e acum «pe geantă», adică scos din funcție pentru că inducea în eroare pe cetățeni scriind el singur «reoluțiile» la fiecare reclamație în parte, iar vânzătoarea Ioana Constantinescu a fost mutată disciplinar!

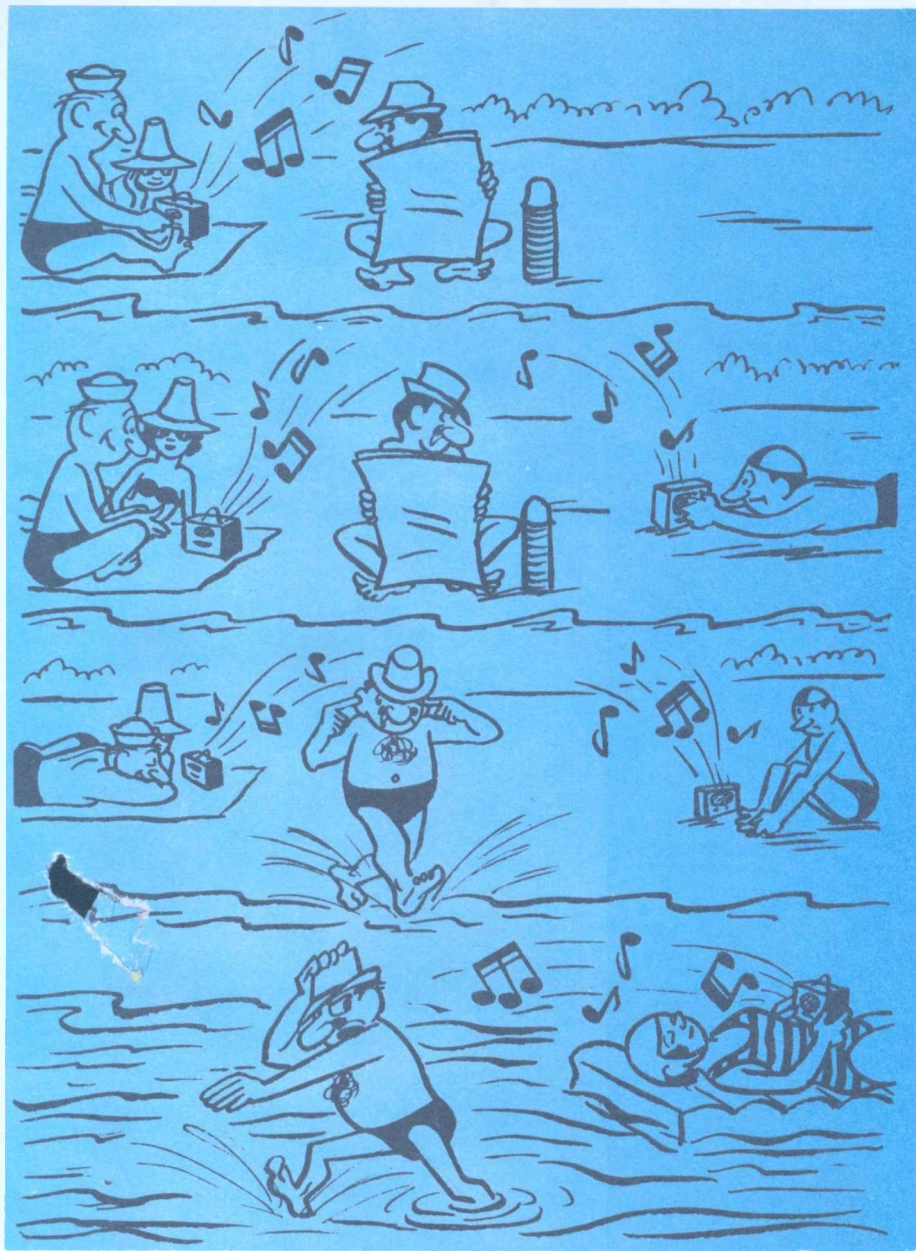
Care va să zică, acum e clar! Cei doi salariați de la «Piinea» au pus-o de mămăligă!...

VALERIU FILIMON

— Să pun și eu umărul!

Desen de V. TIMOC

TRANZISTORI

Desen de FRED GHENĂDESCU

Rondelul

POETULUI STERIL

Un grup de fete țopăie șotronul
Într-un «fortissimo» de gălăgie.

Vecina are chef de vorbărie
Ori sună fără veste, telefonul...
Cînd vreau să scriu și eu o poezie,
Încep copiii jocul cu balonul.

Ori mă trimite harnica soție
Să cumpăr brînză și să-i schimb sifonul;
Așa mi se dărimă Heliconul
Strivind sub el pe biata Polimmie,

Cînd vreau să scriu și eu o poezie...

VICTOR HÎLMU

CÎND SOȚUL S-A DUS SINGUR LA CINEMA

— la mai spune o dată, cine a jucat în rolul principal?

Desen de A. ANTON

D E - A L E B U C U R E S T I U L U I

În toate sectoarele de activitate există o preocupare permanentă și anume: cum să facem să meargă treburile mai repede și mai bine.

Așa se explică cum a apărut bufetul automat situat la parterul blocului «Patria».

Dar cum în Capitală un singur bufet automat este ca și cînd n-ar fi, m-am interesat dacă nu cumva mai există și altele sau măcar... un altul! Și l-am descoperit pe Calea Victoriei, alături de sala Savoii.

În această unitate funcționează un bufet expres. Aici este instalat într-un colț și un bufet automat îngropat în plăci de marmură, cu butonașe și tije nichelate, dar care, deși se numește bufet automat, nu mai funcționează nici măcar manual...

Curios să aflu ce-i cu automatul

ăsta împietrit, l-am întrebat pe responsabilul bufetului unele amănunte.

— Și — am glăsuț eu — de ce nu mai funcționează automatul?

— Păi nu mai funcționează — mi-a răspuns responsabilul — pentru că e defect! Cînd a fost instalat, automatul avea deja vîrsta de... 30 de ani bătuți pe muche! L-au adus vechi nu știu de pe unde și l-au montat drept nou! De-aia a amețit după numai cîteva halbe!...

— Dar nu i se mai poate face ceva, cumva, pe undeva?...

— Ba da! Urmează ca în curînd să se termine toate formalitățile!...

— Pentru obținerea de piese de schimb? Nu?

— Nu! Pentru obținerea casării și... evacuării automatului de aici!

— Atunci singurul automat rămîne tot cel de la «Patria»...

— Ala, tovarășe, că ăsta nu mai mișcă! Sfinx, nu alta!...

Și pentru că în Bucureștiul nostru nou, fecund și efervescent, pentru un simplu pahar cu bere sau unul cu suc de roșii sau un nevinovat sandviș este încă nevoie să pierzi mult timp, cred că realizarea unei rețele... concrete de automate ar însenina un numeros public.

Că vorba ceea, — dacă pentru «Rapidu'» sîntem, pentru «Progresu'» iarăși sîntem, atunci de ce să nu fim și pentru... «Automatu'»

DAN MANOLESCU

URZICA — REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr 25. Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPOGRAFIA EXECUTATĂ LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCINTEI” BUCUREȘTI

11/1991

Guvernul de la Saigon anunță
mereu «operații de curățire».

— L-am curățat!

Desen de Eugen TARU